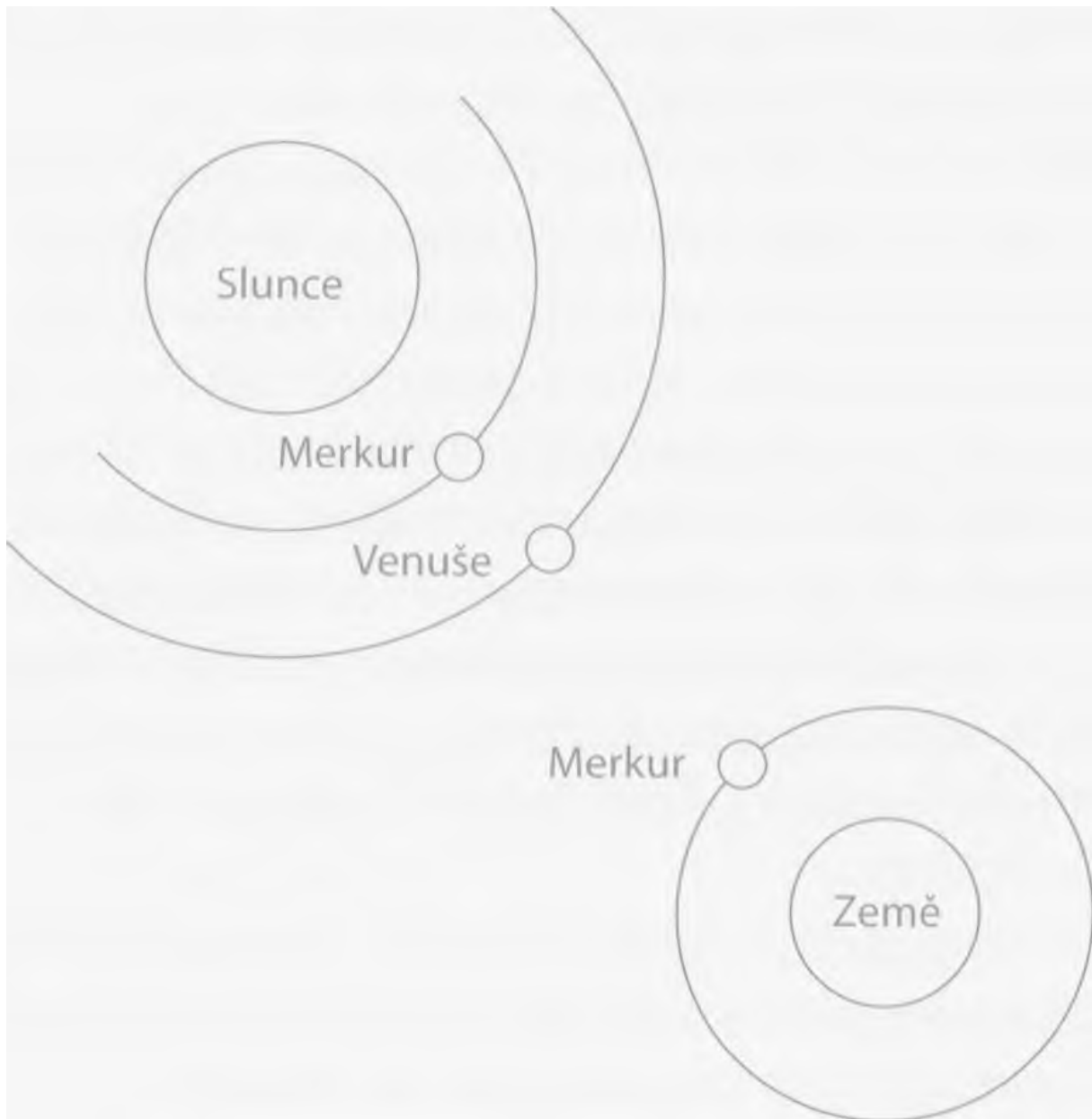

Tvrzení, že makrokosmicky nahlíženo je Slunce pramenem lidské vůle, zdánlivě odporuje vylíčení v *Hermetické astrologii a reinkarnaci*, kde se pojednává o postavení Měsíce ve zvěrokruhu v okamžiku narození, které vyjadřuje kosmickou orientaci vůle inkarnujícího se člověka. Tento zdánlivý protiklad se nám podaří objasnit, když ho ještě jednou ve stručném přehledu promyslíme.

Tři vrstvy Slunce, kosmického Já, se rozprostírají až k oběžné dráze Venuše (Venuše, Merkur a Slunce), neboť ve světle okultní kosmologie byly původně jedním tělesem. Po svém oddělení od centrálního tělesa se Měsíc a Země staly jednotným tělesem. Před tímto oddělením byly Slunce, Merkur, Venuše, Měsíc a Země dokonce navzájem spojeny do jednoho centrálního

Obr. 4: Tvoření sluneční soustavy

Obr. 5: Další vývoj sluneční soustavy

tělesa, okolo něhož kroužily Mars, Jupiter a Saturn (viz obr. 4). Uplatníme-li hermetický princip „jak nahoře, tak dole“, stojíme před otázkou: Co tato kosmická událost („nahoře“) znamená pro člověka („dole“)?

Na praobrazné rovině znamená oddělení planet potenciální dělení člověka na nižší a vyšší já, přičemž vyšší Já lze identifikovat se Sluncem, nižší já lze identifikovat se Zemí, zatímco ascendent patří k pozemskému (nižšímu) já, protože označuje kosmickou orientaci Země v okamžiku narození člověka. V terminologii C. G. Junga* jsou obě tato já označována jako *vyšší Já (Selbst)* a *nižší já (Ich/Ego)*. Přihlédneme-li k okultní kosmologii, je zřejmé, že já/ego (které je spojené se Zemí) bylo původně také součástí vyššího Já (soustředěného ve Slunci). Možnost dělení ve vyšší a nižší já, které na kosmické rovině odpovídá oddělení Země a Slunce, by však zůstala pouze možností, pokud by se člověk neinkaroval na Zemi. Toto dělení se stalo realitou po události pádu do hříchu, když člověk zahájil řadu inkarnací na Zemi a zemské já (ego) zahájilo svůj vývoj.